

Hoe een werkwoord een kleur is geworden.

(Noot: *vetgedrukt cursief zijn citaten.*)

Taan is geen kleur, ik heb als beeldend kunstenaar 15 jaar lang tubes verf gekocht, en er bestaat geen tube taan. Dus hoe een bonnetje uit 1650 met het woord taneite erop in 2017 leidt tot RAL8004, een variant van bruin, is uiterst discutabel, en zeker niet wetenschappelijk. Taan, of tanen, het is een werkwoord, betekend volgens 'de van Dale; vaalgeel (maken). Maar dit kan allemaal taan zijn. (a-4 met 18 kleuren erop)

In veel eerste reacties van politici werd het woord 'smaak' genoemd, en dat politici geen smaak hebben, of zich er niet aan willen branden. Toch is de gekozen kleur het gevolg van iemands smaak, want niet gebaseerd op harde feiten. Door tunnelvisie verloor die persoon, of personen, uit het oog dat die arbitraire keuze een gevolg heeft voor de dagelijkse realiteit.

Hoeveel mensen hier hebben de muren in hun huis bruin geschilderd? Of hoeveel bruine auto's rijden er rond? De wethouder zei dat dit de eerste keer was dat niet iedereen positief reageert. Kan hij met naam en toenaam noemen wie er wel positief heeft gereageerd? Wij kunnen dat wel betreffende de negatieve reacties, inmiddels hebben we meer dan 700 mensen die getekend hebben, bij wie bruin en zwart niet in 'de smaak' valt. Bewoners, toeristen, ondernemers.

Bruin en zwart is somber en zwaar, wit is licht, én reflecteert het licht uit de omgeving. Op alle momenten van de dag bij allerlei soorten licht een ander schouwspel.

En praktisch gezien; vanuit schildertechnisch (en dus kosten) oogpunt: wit is beter UV bestendig, hoeft dus minder vaak bijgehouden te worden.

In deze hele klucht vraag ik me ook af of taal en woorden nog wat betekenen.

Uitspraken als; **het is goed voor de stad (van de wethouder)**. Maar de stad is geen zelfstandige entiteit. Dus wie is de stad? Zijn dat de toeristen? Zijn dat de ondernemers? Zijn dat de burgers? Van degene die wij gesproken hebben in die categorieën zijn 95% tegen bruin en zwart. Of zijn het een paar politici en ambtenaren wiens eer en ambitie wordt geschonden als hun persoonlijke keuze niet wordt doorgevoerd?

Of een ander citaat; **(uit het rapport van erfgoed Leiden) Zo krijgt de brug weer de kleur die past bij haar omgeving.** De omgeving van 1650? Zijn jullie nog wel eens in die omgeving geweest sinds 1650?

Of; **de brug is geen monument, dus hoeven we geen vergunning te hebben.** Maar we gaan hem wel bruin schilderen, want het is een monument. Wat is dit voor een gegoochel met woorden?

We denken dat dit het aangewezen beste plan is. Hoezo? Omdat dit het gekozen beleid volgt?

Natuurlijk is er overleg geweest, en we staan er voor open. Maar in werkelijkheid is die bereidheid er niet, alleen met frisse tegenzin.

Het zou fijn zijn als politici en rapporten van ambtenaren en werkgroepen zich kunnen onthouden van dit soort inhoudsloze taal die doet alsof er feiten en waarheden worden verkondigd.

En in het profiel op de site van de wethouder staat; **samen met bewoners gaan we aan de slag om hun eigen buurt nog aantrekkelijker te maken.** Is dit alleen maar loze verkiezingsretoriek?

Het begint er sterk op te lijken dat hier het resultaat ondergeschikt gemaakt wordt aan de procedure (wordt het beleid gevolgd, zijn de regels wel formeel juist toegepast, het resultaat, het uiteindelijke product, lijkt er niets toe te doen). Het is een beleidsvoornemen. **Wij (het college) maken bewust die keuze niet (voor wit)**, het klinkt als; wij kiezen bewust voor spuuglelijk en somber en zijn niet geïnteresseerd in wat de bewoners en buurten willen.

Mocht het nog steeds niet duidelijk zijn waarom er zo veel afkeer van de politiek is onder het volk: hier hebben we een voorbeeld waarbij sommige volksvertegenwoordigers nogal openlijk niemand vertegenwoordigen behalve hun eigen beleid, en dat op tamelijk hooghartige wijze proberen door te drukken. Wiens belang wordt hier gediend?

Dames en heren politici; wordt wakker, en bedenk dat iets wat *soms* een goed idee is niet *altijd* een goed idee is, historisch is niet klakkeloos altijd beter. Misschien hadden ze toen niets beters, misschien was het de goedkoopste conserveringsmogelijkheid, misschien kon het niemand wat schelen.

Er is maar één feitelijke waarheid te vermelden over deze feitelijke brug, en dat is: Deze brug is wit geweest vanaf het moment dat die is opgeleverd. En daar is geen historische speld tussen te krijgen.

Misschien moeten de verantwoordelijken ophouden met naar bonnetjes te kijken en in boeken te bladeren, of in een raadszaal te beslissen of de juiste procedure wel is gevolgd, en ter plekke komen kijken hoe mooi de witte Rembrandtbrug in zijn gemengde historisch/moderne omgeving past.

Dank u wel.

Marco Vermij